

Sygn. akt V KO 60/12

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Świecki

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **D. F.**

skazanego z art. 18 § 1 w zw. z art. 148 § 1 k.k. z 1969r. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2012 r.,

kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu

Apelacyjnego z dnia 8 listopada 2006 r.,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 28 kwietnia 2006 r.,

nie stwierdza podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Skazany D. F., korzystając z instytucji określonej w art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizował zaistnienie w postępowaniu Sądu Okręgowego uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., które, zdaniem skazanego, powinno skutkować wznowieniem z urzędu, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k., zakończonego wobec niego prawomocnie postępowania karnego.

W ocenie skazanego, po ponownej analizie akt w sprawie rozpatrywanej przez sądy obu instancji, skazanie go było niesprawiedliwe, gdyż część materiału dowodowego przecząca ustaleniom wziętym za podstawę wyroku, nie stała się podstawą orzeczenia, a ustanowiony w sprawie obrońca działał na niekorzyść skazanego, m.in. przez brak uwzględnienia istotnych zarzutów w środку

odwoławczym oraz brak dostatecznej znajomości akt sprawy, przez co skuteczna obrona w procesie miała być uniemożliwiona. Skazany zarzucił nadto, że wydanie wyroku skazującego nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k, art. 92 k.p.k. oraz 410 k.p.k. mającym postać dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów jego winy oraz brak zapoznania się całego składu orzekającego z wszelkimi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a zwłaszcza okolicznościami umożliwiającymi ujawnienie tożsamości świadka anonimowego i podstaw zachowania ich w tajemnicy (art. 184 § 1 k.p.k.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Okoliczności wskazane w sygnalizacji skazanego D. F. nie dają podstaw do wznowienia z urzędu opisanego na wstępie postępowania. Wznowienie postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. nastąpić może tylko w przypadku ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Oznacza to, że żadne inne okoliczności nie mogą być brane z urzędu przez sąd, do którego stosowna sygnalizacja w trybie art. 9 § 2 k.p.k. była skierowana. Zawarta w *petitum* pisma skazanego bezwzględna przyczyna odwoławcza, tj. art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. nie została w nim w żaden sposób uprawdopodobniona, a nawet trudno doszukać się w uzasadnieniu pisma sygnalizacyjnego jakiegokolwiek dalszego do niej nawiązania. Autor tego pisma na uzasadnienie swoich wniosków przedstawia szereg argumentów związanych z rzekomym naruszeniem przepisów prawa procesowego, badanie naruszenia których jest materią właściwą dla nadzwyczajnego środka odwoławczego, jakim jest kasacja.

Analiza samego pisma skazanego oraz akt sprawy nie pozwoliła na ocenę zachowania jego obrońcy przez pryzmat art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Przekonanie autora pisma, iż jego obrońca nierzetelnie wykonywał swoje zadania w procesie przez brak uwzględnienia istotnych zarzutów w środku odwoławczym oraz brak dostatecznej znajomości akt sprawy, przez co skuteczna obrona w procesie miała być uniemożliwiona, nie są równoznaczne z wystąpieniem analizowanej, bezwzględnej przesłanki odwoławczej. W tym miejscu podkreślić należy, że kasacja wniesiona w sprawie wskazanej na początku uzasadnienia niniejszego postanowienia, została uznana za oczywiście bezzasadną (sygn. akt V KK 129/07).

Z tych względów, uznając, że wskazywana w sygnalizacji okoliczność nie podlega ocenie na płaszczyźnie przepisu art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k., Sąd Najwyższy nie stwierdził podstaw do wznowienia *ex officio*.